

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. B.**
státní příslušnost Turecká republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem sídlem 702 00
Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2022 č. j. OAM-244/LE-VL17-ZA17-2022, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalovaný dne 4. 10. 2022 obdržel písemné prohlášení žalobce, kterým vzal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět. Žalobce v žalobě tvrdil, že jakožto cizinec bez znalosti českého jazyka a českého právního systému si jednoznačně nemohl být vědom obsahu svého úkonu a důsledků s tím spojených. Vyslovil názor, že žalovaný měl zkoumat autenticitu úkonu, kterým měl vzít žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 388/2004-70. Žalobce dále uvedl, že jeho tvrzení, že si nebyl vědom obsahu a významu úkonu, jímž měl údajně vzít zpět svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany, nemůže být přezkoumáváno pouze na základě spisového materiálu, nýbrž i s ohledem na další okolnosti, za nichž mělo k takovému úkonu dojít. V případě, že by se soud spolehl pouze na existenci tlumočnické doložky a podpisu cizince na formuláři, jímž měla být vzata jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět, nebylo by možné dospět k nápravě jakéhokoliv zpětvzetí učiněného za situace, v níž žadatel o mezinárodní ochranu není dostatečně obeznámen a srozuměn s následky takového úkonu. Zdůraznil, že procesní úkon zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí být zkoumán nikoliv pouze pomocí dodržení formálních předpokladů jeho platnosti, nýbrž i na základě vyhodnocení skutečné vůle a vědomí cizince, neboť v případě, že je takový úkon učiněn v zařízení pro zajištění cizinců, tomu, aby cizinec případně podal novou žádost o mezinárodní ochranu, brání § 3b odst. 1 zákona o azylu, podle nějž oprávnění podat žádost o mezinárodní ochranu žalobce zaniklo uplynutím sedmého dne pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Skutečný obsah vůle cizince tak musí zkoumán i pomocí jiných důkazních prostředků (zkoumání pravosti podpisu, výsledku přítomných osob apod.) a nelze se spolehnout na přezkoumání splnění formálních náležitostí spisového materiálu.
2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Kromě jiného uvedl, že doklad o zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 10. 2022 (viz č. l. 40) je oficiálním dokumentem, který žalobce podal, uvedl v něm, že chce zastavení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podání vlastnoručně podepsal. Nelze tedy pochybovat o tom, že nepodal sám z vlastní vůle zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jeho tvrzení, že okolnosti vzniku zpětvzetí nepochopil, protože nerozumí česky, není opodstatněné. Rozhodnutí o zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žádosti mu bylo předáno za účasti tlumočníka a žalobce všem úkonům rozuměl. K otázce zkoumání autenticity podpisu žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek č. j. 10 Azs 25/2017 ze dne 13. 4. 2017.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
4. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje ze dne 14. 9. 2022 č. j. KRPT-220087-31/ČJ-2022-070022 bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném

znění, správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 9. 2022, které nabylo právní moci 23. 9. 2022, byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 6. 1. 2023. Žalobce v průběhu vedeného správního řízení kromě jiného sdělil správnímu orgánu, že důvodem jeho odchodu z vlasti byla diskriminace Kurdů ze strany tureckého státu a dále to byly ekonomické důvody. Prohlásil, že jeho cílovou zemí bylo Německo, kde má známé. Ze spisu dále plyne, že dne 19. 9. 2022 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 3. 10. 2022 byl s žalobcem proveden pohovor k této žádosti, jak plyne z protokolu ze dne 3. 10. 2022. 4. 10. 2022, bylo žalovanému doručeno písemné podání psané rukou, opatřené datem 4. 10. 2022, jménem a příjmením žalobce a podpisem, v němž je uvedeno: „Žádám o provedení potřebného ve věci zastavení mé žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice“. Ze spisu rovněž plyne, že žalobou napadené rozhodnutí ze dne 10. 10. 2022 č. j. OAM-244/LE-VL17-ZA17-2022 žalobce převzal dne 13. 10. 2022, o čemž byl sepsán protokol o předání rozhodnutí. K předání rozhodnutí došlo za přítomnosti tlumočnice. Žalobce do uvedeného protokolu prohlásil, že byl seznámen v jazyce tureckém s obsahem označeného rozhodnutí žalovaného, obsahu rozhodnutí včetně poučení rozuměl a vzal na vědomí, že rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení.

5. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že jakožto cizinec bez znalosti českého jazyka a českého právního systému si nebyl vědom obsahu svého úkonu a důsledků s tím spojených a že zpětvzetí žádosti bylo na formuláři. Především uvedené tvrzení, že zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany je na formuláři, je v rozporu s obsahem správního spisu, jak plyne z výše uvedených zjištění. Ze spisu se naopak podává, že zpětvzetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce učinil vlastnoručně na čistý papír, nikoli na nějakém formuláři. Písemný překlad uvedeného podání žalobce do českého jazyka je na č. l. 42. Nelze pominout ani tu podstatnou skutečnost, že při převzetí žalobou napadeného rozhodnutí dne 13. 10. 2022 za přítomnosti tlumočnicka, žalobce výslovně do protokolu o předání rozhodnutí prohlásil, že byl seznámen v jazyce tureckém s obsahem napadeného rozhodnutí. Žalobce ničeho nenamítal, tedy nebrojil proti tomu, že by si snad nebyl vědom obsahu a významu uvedeného dispozitivního úkonu. Za popsání stavu soud neshledal žádný důvod ke zkoumání autenticity předmětného dispozitivního úkonu žalobce. K námitce žalobce, že žalovaný měl procesní úkon zpětvzetí žaloby hodnotit i z pohledu skutečné vůle cizince, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 388/2004-70, v němž NSS uvedl, že vezme-li žadatel o azyl svoji žádost o udělení azylu zpět, správní orgán řízení o udělení azylu podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zastaví, aniž by zkoumal, jaké pohnutky žadatele k takovému kroku vedly.
6. Krajský soud uzavírá, že žalovaný postupoval správně podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, neboť žalobce vzal žádost o udělení mezinárodní ochrany zpět.
7. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.R.

8. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku kasační stížnost není přípustná [§ 32 odst. 7 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů].

Ostrava 30.01.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně